

Değerler ve Sanat Eğitimi Bağlamında Ali Akbaş'ın Çocuk Şiirleri

◆ Ramazan Avcı

“Bir ulusun sahip olduğu sosyal, kültürel, ekonomik ve bilimsel değerlerini kapsayan maddi ve manevi öğelerin bütünü” (Türk Dil Kurumu, 2011: 607) olarak tanımlanan “değer” kavramının eğitim yoluyla yetişen nesillere aktararak kazandırılması son zamanlarda ülke eğitimimizin gündeminde önemli bir yer tutmaktadır. Erken yaştan itibaren toplumu meydana getiren fertlere sosyal ve kültürel değerlerin kazandırılması, bu değerlerin içselleştirilerek davranış hâline dönüştürülmesi toplumun varlığını devam ettirebilmesi açısından son derece önem taşır. Bu eğitim gerçekleştirilirken birçok eğitim araç, gereç ve kaynaklarından yararlanılmaktadır. Bu kaynaklardan biri de sanat ve sanatsal metinlerdir. Bu bağlamda Ali Akbaş'ın çocuk şiirlerinden oluşan Kuş Sofrası adlı şiir kitabını değerler ve sanat eğitimi açısından değerlendirmeye çalışacağız.

Türk edebiyatında Cumhuriyet dönemine kadar çocuklara yönelik edebî metinlerin çok zengin olduğunu söylemek zordur. Tüm dünyada olduğu gibi Türklere de çocuk edebiyatının ilk ürünlerini tekerlemeler, bilmeceler, masallar, efsaneler gibi sözlü ürünler oluşturmaktadır.

Tanzimat Döneminden önce çocukları eğitmek amacıyla yazılan Lütfiye, Hayriye gibi yalnızca nasihat veren, edebî metnin sezdirme ve heyecan özelliğinden uzak, büyüklerin gözü ve diliyle yazılmış bazı manzum eserler bu boşluğu doldurmaya çalışmıştır. Hem çocuklara hem de yetişkinlere hitap eden masallar en etkili ve faydalı ürünler olarak çocuk edebiyatı alanında önemli bir misyonu yüklenerek günümüze kadar gelebilmiştir.

Tanzimat Dönemi'nde Batıdan yapılan çeviriler, yazarlarımızın çocuk edebiyatıyla ilgilenmelerini sağlamıştır.

1979 yılının bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de “Çocuk Yılı” olarak ilan edilmesi çocuk edebiyatı alanında yapılan çalışmaların desteklenmesine vesile olmuş ve bu alanda çalışmalara ivme kazandırmıştır. Denilebilir ki Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatında 1980 sonrasında en hızlı gelişme gösteren tür çocuk edebiyatı olmuştur. Buna rağmen Tanzimat'la birlikte başlayan Batı edebiyatından yapılan tercüme eserler ağırlıklarının günümüze kadar hissettirmişler ve hissettirmektedirler. Yıllardır ilk, orta ve lise çağındaki çocuklara Batı'nın kültür ve düşüncesiyle yoğrulmuş masallarını, klasiklerini okutturuyor, onların kahraman-

larını idolleştiriyor fakat bize has değerleri aktarmıyoruz. Çocuklar gerçekte yaşayıp yaşamadığı bile tespit edilemeyen Robin Hood'u tanıyor ama Köroğlu'nu bilmiyorlar. Bunda elbette edebiyat geleneğimizde çocuklar için, çocukların diliyle ve onların ilgi ve seviyelerine uygun edebî özellik gösteren eserlerimizin az oluşu etkili olmuştur.

Özellikle çocuğun penceresinden bakılıp onun diliyle oluşturulmuş, estetik değer taşıyan şiir türünde eserler fazla değildir. Ali Akbaş'ın “Kuş Sofrası” adlı şiir kitabı gerek dili, gerek üslubu, gerekse değerler ve sanat eğitimi için bulunmaz bir kaynak oluşu bakımlarından çocuklarımıza okutturabileceğimiz başucu kitaplarından biridir.

Kazakistan'ın başkenti Almatı'da 1993 yılında gerçekleştirilen II. Türk Dünyası Şiir Şöleni'nde Mağcan Cumabayulı Ödülü'ne layık görülen günümüz Türk şiirinin güçlü şairi Ali Akbaş, az yazan ama her şiiri kendi sahasında şaheser özellik taşıyan bir şairdir. Onun 1991 yılında yayımlanan “Kuş Sofrası” isimli eseri aynı yıl Türkiye Yazarlar Birliği tarafından Çocuk Edebiyatı Dalı'nda yılın eseri seçilmiş, 2000 yılında Mariya Leontiç tarafından Makedonca'ya çevrilmiştir.

Mustafa Ruhi Şirin, çocuk edebiyatının muhtevasını, işlevini, amacını, efradını, cami, ağıyarını mâni bir şekilde tarif etmektedir: “Çocuk edebiyatı, temel kaynağı çocuk ve çocukluk olan; çocuğun algı, ilgi, dikkat, duygu, düşünce ve hayal dünyasına uygun; çocuk bakışını ve çocuk gerçekliğini yansıtan; ölçüde, dilde, düşüncede ve tiplerde çocuğa göre içeriği yalın biçimde ve içtenlikle gerçekleştiren, çocuğa okuma alışkanlığı kazandırması yanında çocuğun edebiyat, sanat ve estetik yönden gelişmesine katkı sağlayan, çocuğu duyarlı biçimde yetişkinliğe hazırlayan bir geçiş dönemi edebiyatıdır.” (Şirin, 2007: 42)

Yukarıdaki tarif, Ali Akbaş'ın “Kuş Sofrası” adlı eseri için yapılmış gibidir. Biz, Kuş Sofrası'ndaki şiirleri hem bu tanım çerçevesinde hem de değerler eğitimi bağlamında değerlendireceğiz.

Çocuk edebiyatı yazarının çocuk bakışını ortaya koyabilmesi büyük oranda kendi çocukluğundan beslenmesiyle sağlanabilir.

Ali Akbaş'ın Kuş Sofrası adlı eserindeki şiirlerinin arka planında çocukluk yıllarına ait anı ve gözlemler, içinde büyüdüğü Anadolu'nun sözlü halk kültürü ve bu yıllara ait köy manzarası bulunmaktadır.

“Şarıl şarıl çimdiğim çay
Çiğdem topladığım yayla
Artık rüyama girmeyin
Etmeyin etmeyin böyle” (Akbaş, 2016: 57)

Mısraları şairin çocukluk yıllarının, üzerinde derin etkiler bıraktığını ve o günlere dair büyük bir özlem duyduğunu gösteriyor. Bu dörtlük, *Kuş Sofrası*'ndaki şiirlerin anahtarı gibidir. Şiirlerin ortak tarafı doğadır. Durağan değil, hareketli bir doğa hayatıdır. Ay, yıldızlar, dağlar, çiçekler, ağaçlar, kuşlar... şiirlerin mekânıdır. Şair, bu mekâna ait enstrümanlara roller dağıtarak sevgi, saygı, şefkat, güzellik, merhamet gibi değerleri aşıyor bu şiirlerde.

Okullarda verilmek istenen değerler eğitiminde çocuklar zaman zaman büyükler gibi düşünmek zorunda bırakılıyor. Onların seviyesinde, onları bıktırmadan, ürkütmeden, onların diliyle yazılmış, fikrî endişeden ve sloganik ifadelerden uzak eserlere o kadar ihtiyacımız var ki. İşte Kuş Sofrası bu ihtiyaca cevap verecek, doğaya, varlık ve olaylara çocukların penceresinden bakabilen, içinde çocuk ruhu taşıyan bir şairin kaleminden çıkmış, çocuklara mutlaka tavsiye edilecek ve okutulacak eserlerden biridir.

Saygı, sevgi, hoşgörü, adalet, merhamet, doğayı koruma gibi değerler millî ve evrensel değerlerdir. Bu değerler çocuklara farklı metot ve kaynaklarla kavratılıp içselleştirilir. Ancak çocuklar, olumsuzluk ifade eden mesajları pek sevmezler. “yapma, etme” gibi olumsuzluk ekleriyle oluşturulmuş emir kipleri onlara itici gelir ve kendisinden bu şekilde istenen davranışları çoğu zaman isteksizce yerine getirir ya da bu komutların tersini yapar. Sanat metinlerinin dilin alıcıyı harekete geçirme işlevi yerine şiirsel işlevi olan sezdirme yoluyla verdiği mesajlar eğitimde daha etkili olmaktadır.

Ali Akbaş'ın “İssız Bahçe” adlı şiiri özelde bahçe, genelde doğa sevgi ve saygısını ve merhamet duygusunu sezdirerek bilinçaltına yerleştirmesi bakımından önemlidir.

“Çocuktum,
Sapanla iki kuş vurdum
Biri düştü, biri yaralı gitti
Garip bir sessizlik çöktü bahçeye
Dallarda kuşların şarkısı bitti

Unuttum
Birinin ne idi adı
Küçüğünün ebrûluydu kanadı
Çırpındı elimi kana buladı
Kapanan gözleri mavi çivitti

Bunca zaman geçti
Kaç güz, kaç bahar
Benim avcı olduğumu duymuşlar
Bir daha bahçeye gelmedi kuşlar” (Akbaş, 2016: 67)

Bu şiirde şair, “Kuşları vurmayın, hayatımıza renk katan kuşlar güzeldir, ağaçlar, bahçeler onlarla güzeldir, onları vurursak doğal dengeyi bozar güzellikleri yok ederiz.” demiyor. Mesajı arka planda veriyor. Bir kurguyla doğrudan okurun vicdanına hitap ediyor. Okur, bu şiirleştirilmiş hikâyeyi okuduğu zaman, kendisini avcı veya kuş yerine koyacak, vicdanında bir sızı oluşacak, özelde kuşlara, genelde tüm canlılara karşı saygı duyacaktır.

“Üç Gümüş Tüy” adlı şiirde, masalımsı bir kurguyla beyaz bir martı ve siyah bir kartalın kumsalda karşılaşım arkadaş olmaları konu edinilmektedir:

“Ak paktı martı
Köpükten yaratılmıştı
Kartal kapkaraydı
Kayalardan kopmuştu
Yalçın kayalardan
Şaşırıp kaldılar
Bir martı
Bir kartal”

Beyaz -siyah, kartal - martı, dağ – deniz gibi zıt kavramlar dostluk ekseninde bir araya geliyor, bir arada huzurlu bir şekilde yaşıyorlar. Alegorik özellik taşıyan bu şiir, insanın aklına farklı renk, ırk, din, mezhep ve kültürden olan insanlar niçin bir arada mutlu bir şekilde yaşamasınlar, sorusunu getiriyor. Aslında bu soru şiirin son kısmında cevabını buluyor:

“Ama bir gurup vakti
Alev aldı sular
Kanatları tutuştu kuşların
Kartal dağlara kaçtı
Martı denize daldı
Kumsalda üç tüy kaldı
Üç gümüş tüy
Bu böyle bir masaldı
Bir martı
Bir kartal” (Akbaş, 2016: 6)

Şiirde, bir gurup vakti suların alev alması, sahildeki her iki kuşun da kanatlarının tutuşması, korkudan birinin dağa kaçması, diğerinin denize dalması huzurun her zaman harici düşmanlarının olabileceği düşüncesini sezdiriyor.

Bu arkadaşları ayıran yangın niçin çıkmıştır, kim çıkartmıştır, kartal ve martı bir daha buluşabilmiş midir? Şair bu soruların cevabını okurun muhayyilesine bırakıyor. Böylece hikâyenin okur tarafından tamamlanması isteniyor.

Akbaş, çocuk şiirlerindeki millî duyarlılığı, kültürel öğeleri ve evrensel değerleri sanatlı söyleyişin imkânları içinde vermeye gayret ediyor. Sloganik ifadelerden özenle kaçınıyor.

Mesela “*Ayın Ninnisi*” şiirinde,

“*Uçun uçun alay alay
İylere uçmak kolay
Ay-yıldızın gölgesinde
Derilin başlasın halay
Ninni iyiye güzele
Ninni dünyamız düzele*” (Akbaş, 2016: 9)

diyor. Bu bentte ilk bakışta çocuklar iyiliğe, güzelliğe davet ediliyor, Fakat bu mısraların arka planında ay-yıldızın gölgesinde yani bayrağımız altında derilip toplanmak fikri de vardır. Başlasın dans ya da oyun demiyor şair. Halay kelimesini kullanıyor. Yani çocukların bilinçaltında folklorumuza ait kavramlar yerleştiriliyor. Ve bunun yanında evrensel bir düşünce olarak dünyamızın düzelmesi dileği yer alıyor. Böylece millî değerlerden evrensel değerlere aktarma yapıyor.

Çocuklar, sanat eğitimi konusunda ister istemez beslendikleri kaynakların etkisinde kalırlar. Şiir yazma yeteneği olan çocukları keşfetmek, onların bu yeteneklerini geliştirmek için de doğru kaynaklarla buluşturmak gerekir. Şiiri gerek şekil, gerek anlatım, gerekse muhteva bakımından düzyazı ve manzumeden ayıran, şiiri sanat yapan hususiyetleri tanımaları bakımından *Kuş Sofrası* doğru bir kaynaktır.

Kuş Sofrasındaki şiirlerden 12’si halk şiiri, yani millî şiir geleneğimizin şekil özellikleri kullanılarak yazılmıştır. Dörtlüklerle, bazıları türkü formunda, 6, 7 ve 8’li hece ölçüsüyle; kafiye örgüsü bazen koşma, bazen mani, bazen çapraz biçimde yazılmış bu şiirler, çocuklara geleneksel şiirimizi tanımaları bakımından önem taşır.

Eserdeki diğer 20 şiir, serbest şiir formatında yazılmıştır. Çocukların, serbest şiirin hiçbir kural tanımayan, başboş, konuştuklarımızın cümle biçiminde değil de mısra biçiminde alt alta getirilmesiyle oluştuğu gibi yanlış bir algıya sahip olmamaları ve bu algıya göre şiir denemelerinde bulunmamaları bakımından Ali Akbaş’ın serbest tarzda yazdığı şiirler önemli bir kılavuzdur.

Kuş Sofrası’ndaki serbest tarzda yazılmış şiirlerde

mısraların farklı kombinasyonlarda kümelendiğini, bu kümelermelerde matematiksel bir mantığın bulunduğunu, ölçünün yerini akıcılığın, söyleyiş rahatlığının ve güzelliğın ön plana alındığını, didaktik anlatımın değil şiir dilinin kullanıldığını, ses ve ahenk ögesiyle imgesel anlatımın asla ihmal edilmediğini görüyoruz. Özellikle mısralar arasında serbest olarak serpiştirilmiş kafiyeler, şiiri ahenk bakımından zenginleştirdiği gibi şiirin akılda kalmasına ve kolayca ezberlenmesine zemin hazırlamaktadır:

“*Anneciğim
Düşümde mektupmuşum
Gideceğim yeri unutmmuşum*

*Anneciğim
Aç beni, oku beni
Basmadan uyku beni*

*Anneciğim
Allah ne kadar yakın
Konuştum duydu beni*” (Akbaş, 2016: 24)

Şiirin şekil özellikleri yanında en önemli ögesi imgedir. İmge oluşturma konusunda Ali Akbaş’ın şiirleri eşsiz örneklerle doludur:

“*Gökte ay portakaldır
Ye de bak tadı baldır
Bilyemizdir yıldızlar
Yıldız güzel ay güzel
Bar güzel halay güzel*” (Akbaş, 2016: 11)

Gökte ayın portakala, yıldızların bilyelere benzetilmesi, onlara ulaşmanın mümkün olabileceği hayalini kurdurur. Böylece okur, sanatın kelimelere yüklediği anlamlarla kendi hayalinde yeni bir dünya kurarken, bilinçaltında ulaşılamayacak hiçbir şeyin olamayacağı düşüncesini yerleştirerek hayal ve ufkunu genişletir.

“*Kır Mektebi*” adlı şiirde de doğadaki oluşum çocuk bakışıyla; mecaz, istiare, hüsnütalil gibi sanatların oluşturduğu alışılmış bağdaşıklık çerçevesinde zengin bir imgeyle yazılmıştır:

“*Örümcek küçücük böcek
Kızına çeyiz örecek
Bu Çin işi dantelayı
Hangi tezgâhta dokumuş
Kır mektebinde okumuş*” (Akbaş, 2016: 13)

“Ben Gördüm” adlı şiirinde bir ağaç tasavvur ediyor şair. Bir ağaç ki yarısı yeşil, yarısı mordur. Bir kuş ki kırmızı gagasıyla göğü yırtıyor. Karda bir gül açıyor ve onu koparan adamın eli yanıyor. Bir çocuk, eleğimsağmayı atkı sanarak boynuna sarıyor. Çocuklardan böyle bir ağacın hayalini kurmalarını bekliyor. Aslında bu hayal, sanatın da kapısını açıyor çocuklara.

Ali Akbaş’ın şiirlerinde nine, başat bir sığınak olarak kimliğini muhafaza etmektedir. Biri müstakil olarak nineye yazılmış olmak üzere 6 ayrı şiirde nine kelimesi yer almaktadır.

Şairin, saf bir çocuk duyarlılığı ile nineye olan sevgisini ve arka planda kaygısını dile getirdiği “Nineme Ninni” adlı lirik şiirinde tarif edilen nine, tam da Anadolu insanını tanımlar.

“Dolunayı saran bulut,
Başında yaşmak ninemin.
Bebelere tek dileğim,
Yaşını aşmak ninemin.

...
Seferberliğin sunası,
Solmuş saçının kınası,
Ninem üç şehit anası,
Alnı kardan ak ninemin.

Kim dayanır o dayanmış,
Bağrına taş basıp yanmış,
Gene Yemen”i mi anmış,
Gözleri ıslak ninemin. “(Akbaş, 2016: 16)

Ninenin başında yaşmak vardır. Leylak kokulu-
dur. Saçları kınalıdır. Üç şehit anasıdır ve milleti-
mizin tarihinde derin yaralar oluşturan Yemen’de
sevdiklerini kaybetmiştir. Anadolu insanı biraz ra-
hatsızlanınca ıhlamur kaynatır ya. Nine de sobanın
üstünde ıhlamur kaynatmaktadır. Hâlâ hamur yo-
ğurmakta ve ekmek yapmaktadır. Seccadesi çiçek-
lidir. Şair masalları hep ondan dinlemiştir. Lakin
nine çok yaşlanmıştır.

“Masal anlat bana masal
Hey dili şeker, dili bal,
Su alıyor artık sandal,
Yolu “Emr-i Hak” ninemin” (Akbaş, 2016: 16)

“Yolu “Emr-i Hak” ninemin” mısraıyla insanların
er geç öleceği ve bunun Allah’ın emri olduğu inancı
kabuller dünyasındaki yerini alıyor.

Çocuk sıra dışı bir varlıktır. Dolayısıyla gerçeği
olduğu gibi kabul etmek istemez. Bu bakımdan o,
sıradan bir anlatı yerine normalin üstünde gerçe-

küstü olay ve durumlardan hoşlanır. Bundan dola-
yıcıdır ki masalları çok severler. Akbaş da çocuklara
masal çeşnisinde bu imkânı sunuyor:

“Gök yırtıldı yamadık
Yer delindi tıkadık
Gölgelerle savaştık
Gücümüzü sınıdadık
İnanma şaka şaka” (Akbaş, 2016: 18)

Çocuklar, masalların yanı sıra bir de tekerleme-
leri çok severler. Tekerleme oyunların önemli bir
parçası olduğu kadar dil gelişimine önemli katkı
sağlayan bir ögedir. Ali Akbaş’ın şiirlerinde teker-
leme tadında, insanın dilinden düşüremediği, zen-
gin ahengi dolayısıyla kulağını okşayan, hemen öğ-
renilebilen şiirleri vardır. “Değirmende Gece” adlı
şiir bunlardan biridir.

“Kapısında kör fener
İki yanar bir söner
Sular akar taş döner
Değirmenci Hayrullah
Bismillah
Bismillah” (Akbaş, 2016: 33)

Şiirde, fener, değirmen gibi unutulmayla yüz tut-
muş somut kültürel varlıklar hatırlatılırken Türk
milletinin en büyük değeri olan dinin temeli “bes-
mele”nin bir tespih gibi zikredilmesi sağlanıyor.

Ali Akbaş’ın çocuk şiirlerindeki mekân genellikle
Anadolu’dur. Akbaş, Kuş Sofrası’nda okurun elin-
den tutarak onu Anadolu’nun eşsiz güzelliğini ve
sosyal hayatını tanımaya davet ediyor.

“Haydi düşelim yollara
Hiç gidip gelmediğin
Dağ aşalım
Çay geçelim
Bilip de bilmediğin
Bilmediğin
Köyümü gör” (Akbaş, 2016: 50)

Anadolu’yu tanımak, biraz da Türk’ü tanımaktır.
Türk’ün karakterini, değerlerini tanımaktır. Yetişen
nesiller, nerede yaşarlarsa yaşasınlar köklerine yani
Anadolu’nun ruhuna yabancı olmamalıdır. Bu ruh
Ali Akbaş’ın pastoral şiirlerinde çiçeklenir, bir kuş
sofrasına dönüşür. Bu sofraya gelen her çocuk far-
kında olmaksızın Anadolu’nun ruhuyla beslenir.

Eserde yer alan “Masal Çağı” adlı şiir Türk ede-
biyatında Anadolu’yu konu alan en güzel pastoral
şiirlerden biri hatta birincisidir. “Dağları ak saçlı
bir dede”, “Tarlaları kırdı seccade”, “Kekik kokulu
tarlaları” olan Anadolu’nun, isimleri “Elif, Suna,

Gülçin” olan “fistanlı” kızları vardır ve bu kızların kilim yıkarken ki tasviri gözlerde masalımsı ve bugün unutulmaya yüz tutmuş bir hayatı canlandırmaktadır:

“Geliyor tokaç sesleri
Yansıtır yamaç sesleri
Suyun aynasında tarar
Kızlar üç kulaç saçları” (Akbaş, 2016: 56)

Şiirde geçen kız isimleri, kültürümüze ait değerleri de içinde barındırmaktadır. Ayrıca fistan, secade gibi sosyal hayatımıza ait varlıkların yer alması, bu kavramların çocukların bilinçaltında yer etmesini ve onların kültürlerine yabancılaşmamasını sağlamaktadır.

Akbaş’ın şiirlerinde Anadolu’nun güzelliklerinin yanı sıra zor hayat şartları da yer alır.

“Harmanda yatan çocuk
Ellerin iri
Talihin yaman
Tut göğü bir ucundan
Mendil eyle
Sil terini” (Akbaş, 2016: 48)

Ancak, bu şiirlerde toplumcu-gerçekçi sanatçılarda olduğu gibi isyan sezilmez. Çünkü Anadolu insanı da Anadolu toprağı gibi sabırla, tevekkülle mayalanmaktadır. Anadolu insanı şehirli gibi hep tüketen ve isteyen değil, hep üreten ve verendir. Alnındaki ter, elindeki nasır onun bezedir. Haramı bilmez, evine haram lokma getirmez. Çocuğunun nezdinde saygı görmesinin ana kaynağı bu erdemleridir:

“Babam en büyük çeri
Ekmeğtir alın teri
Uy babamın elleri
Ben babamı tanırım” (Akbaş, 2016: 36)

Ali Akbaş’ın şiirlerinde doğa ve kır hayatı özgürlüğü, şehir ise tutsaklığı sembolize ediyor. “Şehir ve Çocuk” adlı şiir şehrin tehlikelerle dolu, kasvetli ve stresli ortamını yansıtır.

“Dolama eline o ipi çocuk
Kan oturacak
Apartmanlar ne kadar yüksek
Ve odalar ne kadar dar
Çıkma şu balkona
Kalbim duracak
Öyle karışık ki trafik
Ve şoför amcalar öyle dalgın ki
Ne çocuk dinlerler ne nine

Sürerler öylesine
Çıkma caddelere
Yel uçuracak” (Akbaş, 2016: 64)

İster dinî, ister millî olsun birlik ve beraberliğin pekiştirilmesine vesile olan bayramların hem toplumun hem de çocukların dünyasında çok önemli bir yeri vardır. Çocuklar için ayrı bir yeri olan “23 Nisan” üzerine binlerce şiir yazılmıştır. Ali Akbaş, “Çağrı” isimli şiirinde farklı olarak 23 Nisan’ın anlamını ve sorumluluğunu hissettiren, bayrama ruh kazandıran bir üslup kullanıyor:

Çiçek toprağı deliyor
Kuşlar bir şey müjdeliyor
Yirmi üç Nisan geliyor
Derilin bayram edelim

Ay yıldızı astık göğe
Mührümüzü bastık göğe
Yükseğe daha yükseğe
Yorulun bayram edelim (Akbaş, 2016: 53)

Bayram bir mükâfattır, her mükâfat bir çalışmanın sonunda gelir. Şair, bayramın yorulanların hakkı olduğunu ima ediyor. Ay yıldızı yani ülkemizi her alanda daha da yukarılara taşıma azmi aşıyor. Ayrıca ay ve yıldızı göğe asıp göğe mührümüzü basmak, dünyaya bağımsızlığımızı ilan etmektir.

Çocuk yaşta okunan her kitap ileride kişilik oluşumunun temellerini atar. Bireylerin kişiliklerinin toplamı toplumun kimliğini oluşturur. Toplumunun değerlerini içselleştirmeyen bireyler toplumla kavgalı olur. Devamlı kazanma, sahip olma hırsını besleyen eserler kavgacı ve huzursuz bir dünya düzenine sebep olur. Akbaş’ın Kuş Sofrası adlı eserindeki şiirleri çocuk ruhu taşıyan bir bakış açısıyla, güzel ve tatlı bir Türkçeyle milletin ortak değerlerini de ihtiva eden güzele, huzura, barışa davet eden temalar üzerine inşa edilmiştir.

Ali Akbaş’ın şiirleri eğitcilik, öğreticilik boyutuyla değil, sanatsal amaca yönelik olarak, estetik zevk ve düşünce kazandırması bağlamında sezdirenen ve sorgulayan bir özellik gösterir. Bu bakımlardan Kuş Sofrası, gerek değerler eğitimi gerekse sanat eğitimi bakımından örnek teşkil eden bir eserdir.

Kaynakça:

Akbaş, Ali (2016). *Kuş Sofrası*, Bengü Yayınları, Ankara.

Şirin, Mustafa Ruhi (2007). *Çocuk Edebiyatı Kültürü*, Kök Yayıncılık, Ankara.

Türkçe Sözlük (2011). Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.